

Hustruens og Børnenes Hjælp, saa jeg kommer det ærede Medlems Betragtninger meget nærmere, end han selv troede. Det er ikke alle Fædre, der have tilveiebragt denne Lønning selv. Nei, det er desværre ved Hjælp af Hustru og Børn, at denne sørgelige og ringe Løn er kommen tilstede. Det er kun meget kjædeligt, at det ærede Medlem ikke er tilstede, da han vistnok ikke vilde bestride, at hans Tal netop ere beregnede paa, at Hustruen skal passe Hjemmet og skal lave Maden; thi Tallene ere jo beregnede paa de raa Produkter, som jo dog skulle tillaves, før de kunne fortaeres. Jeg siger derfor, at det ærede Medlem som Nationaløkonom har et mærkverdigt Syn. — Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning ogjaa til det ærede Medlem i Anledning af hans Udtalelse om, at han ikke rigtig kunde sympathisere med Landsthingets Stilling overfor § 9, idet Sygefaskerne, saaledes som denne Paragraf var affattet, vilde faae et lige stort Beløb, hvad enten vi fik den saa meget omtalte Brændevins- og Ølstat eller ei. Ja, det havde jeg heller ikke troet, at et Medlem, netop som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, der veed, hvorledes det ser ud i de Fattiges Hjem, og som kjender dem bedre end de fleste Andre af de Vedrestillede i Samfundet, skulde mene, at skulde vi have Noget ud af Sygefaskerne, skulde vi have de 3—400,000 Kr., der her er budt os, saa skulde vi samtidig have vedtaget en Lov, som for Størstedelen fra den fattige Arbejder tilveiebringer 11 Mill. Kr. Det er mærkverdigt, at en saadan Udtalelse kan komme frem, navnlig fra vore Nationaløkonomer, og jeg siger, at saa meget det ærede Medlem end beklager, at Sygefaskeloven ikke er gjort afhængig af, om vi faae en Brændevins- og Ølstat eller ei, saa priser jeg netop, at dette ikke er kommet til at staa der. Jeg vilde have betragtet det som i højeste Grad urigtigt og uretfærdigt, og som et rent Agitationsmiddel, hvis Landsthinget havde fastslaaet, at vi ikke kunde faae nogen Understøttelse til Sygefaskerne, med mindre vi fik en Brændevins- og Ølstat.

Beth: Det var kun en Udtalelse af det ærede Medlem, der nu havde Ordet, der bragte mig til at ønske at sige et Par korte Bemærkninger. Det glædede mig særdeles at høre, at det ærede Medlems Ytringer i Gaar ikke vare at forstaa anderledes, end at han vedblivende fastholder sit principielle Standpunkt, at saadan Hjælp af det Offentlige i Sygdomstilsælde med Hensyn til Læge og Medicin baade i og udenfor Sygefaskerne bør være den gjældende Regel, og at

han vil stræbe hen dertil. Jeg staaar ganske paa samme Standpunkt, men det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at naar han opnaaede det, som han nu vilde betegne som det principielle Standpunkt, at den Hjælp, som ydes Trængende i Sygdomstilsælde med Hensyn til Medicin og Lægetilsyn, ikke regnes for Fattighjælp — dersom man gjenneførte det Standpunkt, vilde Sygefaskerne blive overflødige. Hvis jeg ikke har misforstaaet det ærede Medlem, udtalte han sig om trent saaledes. Det var denne Bemærkning, som gav mig Anledning til at tage Ordet, idet jeg ligesom det ærede Medlem i høj Grad interesserer mig for denne Sag, og derfor ønskede at faae et saadant Spørgsmaal klaret. Jeg veed ikke, om jeg rigtig har opfattet det ærede Medlems Ytringer. Dersom dette ikke er Tilfældet, beder jeg ham undskylde, men Spørgsmaalet vil i alt Fald senere kunne komme frem. Jeg opfatter ikke Sygefaskerne netop saaledes, som om den Hjælp, der ydes fra dem, træder i Stedet for Fattighjælp, og er supplerende der, hvor Fattighjælpen ellers vilde have været nødvendig. Ganste saaledes opfatter jeg ikke Sygefaskelhjælpen eller Hensigten med at gaa ind i Sygefassen. Jeg opfatter den mere saaledes, at den, som gaar ind i en Sygefasse, selv om man ikke gaar videre end til de Klasser, som Lovforslaget omfatter, ikke alene derved siktrer sig at undgaa Hjælp af Fattigvæsenet, at det ikke en Gang er Hovedøiemediet, men at det, at han søger at sikkre sig imod, at en indtrædende Sygdom skal bewirke en saadan Tilbagegang i hans økonomiske Omstændigheder, som vilde være følelig for ham senere. Jeg mener altsaa, at det kan nok være, at den, som gaar ind i en Sygefasse, og efter Lovforslaget er berettiget i Følge sin Stilling i Samfundet til at gaa ind i en saadan, under en følelig økonomisk Tilbagegang kunde afholde de Udgifter, her er Tale om, navnlig til Læge og Medicin, men at det er denne økonomiske Tilbagegang i det Mindste i følelig Retning, han vil sikkre sig imod ved at gaa ind i en Sygefasse. Det forekommer mig, at det vilde være et Formaal fra hans Side, som er fuldstændig rigtigt og fuldstændig berettiget. Men naar man ser saaledes paa Sagen, vilde det, at den, der trænger, som maa modtage Understøttelsen af det Offentlige, faaer fri Medicin og Lægehjælp, ikke gjøre Sygefaskerne overflødige, thi det Første er en Hjælp, som maa og skal ydes, fordi den ikke kan undværes, fordi Vedkommendes økonomiske Stilling er af en saadan Bestaaffenhed, at han ikke kan afholde Udgifterne, og derfor maa det Offentlige træde til, enten det regnes for